

قیام توده‌ای تونس

تظاهراتی که در پی خودسوزی یک کارگر بیکار شکل گرفت، بسرعت تبدیل به شورش سراسری گشت که حاکمیت بن‌علی و حامیان غربی وی را وادار به تن دادن به اصلاحات از بالا کرد. محمد بوعزیزی دستفروشی بود که در اعتراض به توقیف کالاها و چرخ دستفروشی‌اش و سرکوب پلیس دست به خودسوزی زد. اقدام این جوان بیکار جرقه‌ای بود به خرمن خشم میلیون‌ها کارگر و زحمتکش معترض فقر و استثمار روزافزون در تونس. اعتراضات کارگری که تا آنزمان در محل‌های کار جریان داشت بسرعت مبدل به تظاهرات خیابانی و سپس عامل محرکه یک خیزش وسیع توده‌ای در هیات یک قیام عمومی علیه دولت سرمایه داری تونس گشت.

زمینه‌های مادی این خیزش عمومی عبارت است از ژرفش بحران اقتصادی و سرشکن شدن این بحران بر دوش کارگران و توده‌های زحمتکش، گسترش فساد در دستگاه سیاسی دولت سرکوبگری که سالهای ننگین حاکمیت خود در حکم نوکر شرکت‌های چند ملیتی غربی در صنعت توریسم و خدمات انگلی عمل کرده است.

ارائه تحلیل‌های رنگارنگ روشنفکران راست و چپ جامعه بورژوا در باره خصلت عربی و اسلامی جنبش اعتراضی تونس نیز نتوانست خصلت انقلابی اقدام مستقیم کارگری و توده‌ای بر علیه نابرابری‌های و فساد نظام سرمایه‌داری را از دیدگان جهانیان کتمان سازد. همگان دیدند و شنیدند که استثمارشوندگان در همه جا، حتی در تونس نیز، به همان زبانی سخن به اعتراض می‌گشایند که هم طبقه‌ای‌هایشان در فرانسه و یونان و ایتالیا.

مبارزات گسترده کارگری و سرانجام شورش وسیع توده‌ای، برغم غیاب ارگان‌های مستقل و انقلابی، مظهر مانورهای سیاسی طبقه حاکم نگشته است. فرار بن‌علی و به جلو صحنه رانده شدن آلترناتیوهای ضد انقلابی قادر به مهار و به انحراف کشاندن مبارزات متحدانه در محل کار و زیست معترضان نگشته است. تغییر جهت رسانه‌ها و رایانه‌های تحت کنترل طبقه حاکم از تمرکز به ابتکار عمل مستقیم توده‌های به «نقش معجزآسای شبکه‌های اینترنتی» و تویتر، اگرچه توجه رسانه‌ها و جامعه غرب را از روند تحولات جامعه تونس به جهان مجازی کشاند اما نتوانست بصورت کاتالیزور جنبش اعتراضی عمل کند.

روشنفکران طبقه حاکم با زیاده‌گویی در باره نقش اینترنت در قیام تونس، این خیزش عمومی را «انقلاب رسانه‌ای» می‌نامند. رسانه‌های بورژوازی و هدایتگران غول‌های رایانه‌ای، در هفته‌های اول اعتراضات کارگری، آنگاه که شعله‌های آتش خودسوزی یک کارگر بیکار، سراسر تونس را شعله‌ور کرد، سکوت مرگ پیشه کردند. و آنگاه که قدرت همبسته کارگران، رئیس‌جمهور، الگوی مدرن سرمایه در «جهان عرب» را وادار به فرار کرد، جهان مجازی تحت کنترل خویش را جانشین جهانی می‌کنند که در آن کارگران هیچ راهی جز زبان قهر و شورش علیه قدرتمداران ندارند. اگر خیزش عمومی تونس، نشانگر قدرت طبقه کارگر و توده‌ها برای تغییر است. موفقیت نسبی تبلیغات روشنفکران طبقه دارا در به انحراف کشاندن این نبردها، نشانگر عدم وجود تشکلهای مستقل کارگری و بیش از همه نشانگر غیاب حزب طبقه کارگر در صحنه سیاسی مبارزه طبقاتی است.

تشکیلات کارگران انترناسیونالیست